

nými platebními výměry předepsány firmě Šalamoun W., parní mlýn »Julia« v Levicích za roky 1920 až 1923.

Nař. rozhodnutím žal. úřad zamítl námitky podané proti uvedenému záručnímu výměru a potvrdil jej, vysloviv, že ručení podle § 21 min. nař. č. 4790/1917 není obmezeno jenom na určité případy převodu, nýbrž platí všeobecně a rozhoduje jenom totožnost podniku.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí uvažoval nss takto:

St-lka vytýká především, že daný případ nutno posuzovati podle zák. čl. LVII:1908, který nemovitosti nabyté v konkursu pokládá za původní způsob nabývací a nikoli za nástupnictví, a dovozuje, že nařízení tomuto zákonu odporující je neplatné. St-lka dovozuje dále, že ani podle § 21 min. nař. č. 4790/1917 není nástupkyní v podniku Šalamouna W., poněvadž jeho podnik koupila v exekuční dražbě konané 11. prosince 1924 u okr. soudu v Levicích a provedené během konkursního řízení, které bylo zahájeno proti Šalamounu W., a tvrdí, že by se přičilo každému právnímu cítění, kdyby ten, kdo bezelstně nabyl nemovitosti exekuční cestou, měl doplácet. — Námitka ta je bezdůvodná.

Předpisů zák. čl. LVII:1908 nelze při posuzování tohoto sporu použít, neboť předpisy tohoto zákona upravují ručební povinnost příjemce podniku za závazky převodcovy podle obchodního, resp. občanského práva. V daném případě však nejde o ručební povinnost soukromoprávní, nýbrž o závazek veřejnoprávní, upravený v předpisu § 21 min. nař. č. 4790/1917, který je normou speciální, upravující ručební povinnost nástupce v podniku za nedoplatky úrazových příspěvků původního dlužníka, tedy ručební povinnost povahy veřejnoprávní. Ručení za úrazové pojistné příspěvky nutno posuzovati podle předpisu § 21 min. nař. č. 4790/1917, který nečiní rozdíl mezi způsoby nabývacími. Nesejde proto vůbec na tom, na jakém právním titulu spočívá provozování podniku novým majitelem, neboť ručební závazek neplyne z fakta převodu, nýbrž z totožnosti podniku. Podle § 21 cit. nař. č. 4790/1917 ručí tedy i ten, kdo nabyl podniku v dražbě (srov. Boh. A 7565/28, 9048/31). — — —

Č. 12.671.

Stavební právo: * V řízení o žádosti za stanovení stavební čáry pro určitý pozemek podle pražského stavebního řádu není přípustno vysloviti jeho nezastavitelnost.

(Nález z 2. prosince 1936 č. 20.405/34.)

Věc: Anna K. v Praze proti rozh. zem. úřadu v Praze z 22. února 1934 o nezastavitelnosti pozemku.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: St-lka požádala magistrát hlav. města Prahy za sdělení, resp. stanovení stavební čáry a úrovně podle § 14, resp. § 6 stav. řádu pro staveniště svého domu čp. 539 v Praze III. mezi ulicemi Říční a Všehrdovou a řečištěm Čertovky. Rada hlav. města Prahy žádosti této

nevyhověla a usnesla se zároveň na nezastavitelnosti pozemku domu čp. 539 v Praze III. Odvolání z tohoto usnesení stavební sbor hlav. města Prahy zamítl. Jeho rozhodnutí potvrdil zem. úřad v Praze nař. rozhodnutím, vysloviv v podstatě, že není zákonem opodstatněn názor odvolání, že určením nezastavitelnosti staveniště domu čp. 539/III porušen byl zákon, neboť pro dotčené území není platného plánu polohy a plánů rozdělovacích, takže nebylo třeba, aby dodržovány byly předpisy §§ 4 a 5 stav. řádu, neboť nešlo o změnu plánu polohy. Nespornou je pak skutečnost, že pravoplatný regulační plán nedotýká se objektu čp. 539/III, musil proto vzhledem k podané žádosti o určení stavební čáry a úrovně pro označený dům stavební úřad podle bezesporné své kompetence určit zastavovací program pro atrakční území, staveniště se týkající, a tím nahraditi ten program, který by jinak plán polohy mohl určovati.

O stížnosti, vytýkající tomuto rozhodnutí nezákonnost, uvažovali nss takto:

St-lka domáhala se u magistrátu hlav. města Prahy jako úřadu stavebního, aby jí pro staveniště jejího domu v Praze III. stavební čára a niveau byly sděleny podle § 14 stav. řádu nebo stanoveny podle § 6 stav. řádu.

Je nesporno, že pro toto území není platného plánu polohy, sdělaného a schváleného podle ustanovení §§ 4 a 5 stav. řádu, a že ani pravoplatný přehledný regulační a zastavovací plán, vypracovaný stát. regulační komisí a potvrzený ministrem veř. prací podle § 10 zákona č. 88/1920 Sb. a závazný podle § 15 téhož zákona, objektu čp. 539/III v Praze v příčině jeho zastavitelnosti se nedotýká. Poukazuje-li stížnost k tomu, že podle výměru mag. hlav. města Prahy z 10. ledna 1933 stát. regulační komise se usnesla vysloviti souhlas s tím, aby řečený objekt z větší části byl určen pro soukromé zastavění, nemá tento poukaz právního významu, když stížnost ani netvrdí, že toto řešení, jímž mění se dosavadní potvrzený přehledný a zastavovací regulační plán, bylo již podle §§ 10 a 11 cit. zákona projednáno a min. veř. prací schváleno a stalo se tak pro všechny stavební úřady závazným. Z toho plyne, že stavební čára a niveau pro dotčený objekt žádným aktem správním dosud stanoveny nebyly, takže o sdělení jich ve smyslu § 14 stav. řádu jíti nemohlo.

Ježto však st-lka žádala in eventum také o ustanovení stavební čáry a niveau pro řečený svůj dům, nastala podle § 6 stav. řádu potřeba o tom rozhodnouti. Ve smyslu tohoto ustanovení je rozhodnutí takové vyhrazeno v Praze usnesení městské rady, které magistrát jako stavební úřad první instance v hlav. městě Praze před vyřízení takové žádosti je povinen si vyžádati (§§ 6, 124 odst. 2 a § 125 č. 2 stav. řádu). O stížnostech proti rozhodnutím městské rady v této věci rozhoduje v druhé instanci stavební sbor podle zákona č. 116/1920 Sb., a o stížnostech proti jeho rozhodnutím ve třetí instanci nyní zem. úřad s konečnou platností (§ 126 stav. řádu). Nelze tedy pochybovati o tom, že o řečeném eventuálním petitu st-lčině rozhodovaly stavební instance po zákonu k tomu kompetentní. Jiná je arci otázka, zda v řízení o ta-

kovéto žádosti je přípustno, aby byla vyslovena nezastavitelnost pozemku, pro který bylo žádáno za stanovení stavební čáry. Otázku tu nutno zodpovědětí záporně z těchto úvah:

Z ustanovení pražského stav. řádu je zřejmo, že upravené v něm stavební řízení je rozčleněno v různé, od sebe odlišné etapy, z nichž každá má svůj specifický, v příslušných předpisech přesně vymezený účel a význam. Pro každou z nich platí také speciální, účelu a významu tomu přizpůsobené procesní a kompetenční normy. Z toho vyplývá oprávněnost úsudku, že dispoice spadající do stadia jednoho není možno přesunovati do stadia jiného.

V dnešním sporu jde o to, ve které etapě stavebního řízení lze rozhodovati o zastavitelnosti či nezastavitelnosti určitého pozemku, resp. lze-li o této otázce rozhodovati též v řízení o stanovení stavební čáry. Z předpisů pražského stav. řádu lze vyčísti jen tolik, že o zastavitelnosti, resp. nezastavitelnosti pozemků lze rozhodovati jen v řízení o polohovém plánu (§ 2) a pak v řízení parcelačním (§ 19 odst. 5). Že by tomuto účelu bylo určeno také řízení o stavební čáře, nelze z příslušných předpisů pražského stav. řádu upravujících toto řízení (srov. §§ 14—18 a § 6) ani vyčísti ani vyvoditi. V předpisech těch, vybudovaných zřejmě na předpokladu, že jde o pozemek zastavitelný, je naopak vyjádřeno, že rozhodování o otázce zastavitelnosti pozemku, pro který se žádá o stanovení stavební čáry, do tohoto stadia stavebního řízení nespadá, nýbrž že náleží do stadií předcházejících řízení o stavební čáře (řízení o plánu polohy nebo řízení parcelačního). K potvrzení správnosti tohoto stanoviska lze se dovolati též ustanovení § 47 venkovského stav. řádu jako dokladu, že k tomu, aby o zastavitelnosti pozemku mohlo býti rozhodováno také mimo rámec řízení o plánu polohy a řízení parcelačního, je třeba výslovné pozitivní normy, jaké však pražský stav. řád, nemaje předpisu obdobného § 47 venkov. stav. řádu, neobsahuje.

Proti uvedenému právnímu názoru nelze dovozovati nic ani z § 6 pražského stav. řádu, neboť stanoví-li se zde možnost úpravy šířky ulic mimo plán polohy posunutím stavební čáry, není ani tím řečeno, že by se v řízení o stanovení stav. čáry podle tohoto předpisu mohla ex professo řešiti otázka principiální zastavitelnosti či nezastavitelnosti určitého pozemku jako celku. Tomu nasvědčuje sama textace cit. § 6, v němž se mluví výhradně toliko o přeměně parcel pozemkových v parcely stavební, nikoli však opačně o změně parcel stavebních v plochy nezastavitelné. Posunutí stavební čáry podle tohoto ustanovení může ovšem a také bude míti za následek částečnou, někdy snad i úplnou nezastavitelnost přilehlých pozemků. Tu jde však jen o pouhý faktický důsledek, jež má dispoice, normovaná v cit. předpisu v zájmu komunikačním, v zápětí pro přilehlé pozemky, ale nikoliv o nějaký autoritativní výrok o zásadní nezastavitelnosti dotčených pozemků.

Jestliže žal. úřad, vycházejí z opačného právního názoru, v řízení o žádosti st-činně za stanovení stavební čáry pro její stavební pozemek vyslovil jeho nezastavitelnost z důvodů krasochuti a zdravotních, spočívá nař. rozhodnutí na názoru, který není ve shodě se zákonem.